

Sygn. akt IV CSK 729/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku J. B.
przy uczestnictwie M. R. , R. S., A. B. , S. K., D. S., K. S., A. R., J. K. T., A. K., B.
K., J. P. G., W. A. G., P. Ł., L. D., C. D.,
"C." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., R. B., Gminy K., J. W., M. A.
W., J. M. U., K. D., R. S. i E. D.
o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w B. stwierdził, że wnioskodawczyni i jej mąż nabyli przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 2006 r. własność określonych nieruchomości rolnych.

Rozpoznając apelację uczestników postępowania Sąd Okręgowy w Z. postanowieniem z dnia 28 listopada 2014 r. zmienił zaskarżone orzeczenie i oddalił wniosek.

Sąd drugiej instancji uzupełnił postępowanie dowodowe oraz ustalenia faktyczne i uznał, że wnioskodawczyni nie wykazała, iż nabyła wraz z mężem przedmiotową nieruchomość na podstawie nieformalnej umowy kupna-sprzedaży, natomiast zebrany materiał dowodowy wskazuje, że posiadali nieruchomość jako posiadacze zależni na podstawie ustnej umowy dzierżawy zawartej z właścicielką. Stwierdzając zatem, że nie byli posiadaczami samoistnymi nieruchomości Sąd Okręgowy oddalił wniosek.

W skardze kasacyjnej opartej na pierwszej podstawie i zarzutach naruszenia art. 172 § 2 k.c. w zw. z art. 64 Konstytucji RP i art. 1 Protokołu 1 do EKPC oraz art. 336 w zw. z art. 339 kc., wnioskodawczyni jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdzając, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na błędne zastosowanie przez Sąd prawa materialnego i bezpodstawne przyjęcie, że wnioskodawczyni była dzierżawcą, mimo nie ustalenia okoliczności i treści zawartej ustnej umowy dzierżawy, w tym czynszu, który jest niezbędnym elementem takiej umowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Sam zarzut oczywistego nawet naruszenia określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem mimo oczywistego nawet naruszenia przez sąd przepisu, może zapaść prawidłowy wyrok (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02) OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała, że Sąd Okręgowy w oczywisty sposób naruszył wskazane przepisy prawa materialnego. Znaczna część uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się w istocie do kwestionowania ustaleń faktycznych Sądu, przede wszystkim ustalenia, że wnioskodawczyni i jej mąż posiadali nieruchomości na podstawie umowy dzierżawy. Jest to w skardze kasacyjnej niedopuszczalne i nieskuteczne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), tym bardziej w sytuacji, gdy jest ona oparta wyłącznie na pierwszej podstawie kasacyjnej, jak to ma miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.